

Він стояв і дивився услід цим дивним постатям і не міг зрозуміти, чому так важко відвести від них погляд, чому він їх відпустив. Він, жорстокий ватажок бедуїнів Дісмас, який звик грабувати і вбивати, він, гроза всіх караванів, вчинив незвично для себе.

Розгублені розбійники дивилися на ватажка і не могли втямити: ще ніколи такого не було, щоб подорожніх відпустити без викупу.

А Дісмас стояв, мов вкопаний, і дивився, як за горизонтом зникали невідомі люди, до яких він виявив сьогодні милосердя. Дивне відчуття радості панувало в його душі, хоча ця душа завжди була жорстокою і роздратованою.

- Яка гарна дитина! – подумав тоді розбійник, побачивши на руках жінки немовлятко.

Краса... Та хіба він розумів, що це таке, хіба було щось святе в душі цієї дикої людини?

Через деякий час, відвівши нарешті погляд від подорожніх, ватажок і розбійники сіли на верблюдів та рушили в пустелю...

Дісмас спав у своєму шатрі. Йому снився сон: дитина, яку він бачив у пустелі, несла великий хрест; дитина була мала, а хрест – дуже важкий.

Розбійник зіскочив з постелі, яка складалася з безлічі звіриних шкір.

- Який дивний сон..., - подумав і аж жахнувся.

Вже світало. І Дісмас, одягнувши довгополу сорочку, пов'язав на голову хустку, а

плащ-аба взяв у руки і вийшов зі шатра. Поселення ще спало. Чотирикутні шатри-намети з чорної козячої вовни стояли розкидані по великій території. Звідусіль пустеля сяяла своєю непривабливістю та непривітністю, не було на чому зупинити погляд. Піски та піски. Але це – його пустеля, це – його життя. Сьогодні бедуїни знову вирушать в дорогу, долатимуть сотні кілометрів, грабуючи і вбиваючи купців, що йдуть з караванами. Дорогою вони полювали на живність, а в оазисах збирали дикий мед.

«Шлях ладану» - так називали торговий шлях із Ємену, вздовж якого завжди чатували на здобич люди Дісмаса. Цього разу довго довелося чекати. Та ось, нарешті, вдалині здійнялася курява і з'явилися перші верблюди. За ними слід слідом ішов караван.

З улюлюканням і свистом розбійники понеслися на торговців, а ті, побачивши їх, звернули бік і кинулися тікати. Однак втекти від летючих бедуїнських загонів неможливо. Тому купцям довелося давати викуп.

І знову вночі Дісмасу наснилося: хлопчик, років десяти, ніс важкий хрест під свист і лайку навіженої юрби.

Дивні були ці сни. Після такої ночі бедуїн почувався розгубленим, щось коїлося в його черствій душі. Часто мав потребу в усамітненні, тікав у пустелю і знову повертався до свого звичного заняття. Зупиняючи каравани, пильно вдивлявся в людей, ніби шукаючи когось знайомого поміж ними.

Чоловік-розбійник, людина-природа, закон-злочин – всі ці порівняння і протиставлення вирували у ньому.

Однієї ночі зупинилися всією ватагою в оазисі. Тут панували прохолода і спокій. Розбійники спали. А зранку сонце, підіймаючись на сході, кинуло свої перші промені на оазис. Ось вони сягли верхівок дерев, побігли далі і зупинилися на мить біля чоловіка, який вкутався плащем. Несміло торкнулися одягу, обличчя. Чоловік відчув цей теплий дотик, але не злякався, не побачив жодної небезпеки, хоч завжди був обережним, настороженим. Той, хто його торкнувся, не ніс загрози, і Дісмас, а це був він, насолоджувався відчуттям спокою.

Минула мить. Дісмас підвівся зі свого ложа, а за ним – вся ватага.

- Мене не буде кілька днів, - крикнув своїм побратимам і, скочивши на коня, помчав у пустелю.

- Що зі мною коїться? – думав розбійник.

Вже кілька днів він самотньо перебував у пустелі і все згадував той промінчик, що ніжно його торкався, та розмірковував: щоб це могло означати? Хтось його кличе. Але хто і для чого?..

Так і не збагнувши самого себе, Дісмас знову взявся до кривавої справи. І знову наснився йому сон: юнак, схилившись до землі, ніс на собі важкий хрест. Голова в юнака була обвінчана терням.

Минуло багато років, коли Дісмас зібрав своїх товаришів-розбійників і нарешті сказав їм:

- Я вже старий і не можу бути вашим ватажком. Оберіть з-поміж себе достойного і слухайтесь його, а я від вас іду.

Після цих слів подався у Єрусалим. Чому – і сам не знав. Хтось керував його волею. Він став покійно коритися цій волі. Багаторічна боротьба зі самим собою і ті дивні сни поступово змінили Дісмаса.

В Єрусалимі побачив натовп людей. Вони тримали у руках пальмове гілля і вітали чоловіка, який їхав верхи на віслиюку. Велична постать, лагідний погляд.

РОЗБІЙНИК

Написав Марія МУДРИК

Понеділок, 24 березня 2014, 21:18 - Останнє оновлення Четвер, 08 травня 2014, 07:33

Дісмас рушив за ним, бо дуже хотів поспілкуватися з тим чоловіком. Але не судилося... Хтось з юрби впізнав у ньому розбійника-бедуїна і закричав:

- Розбійник! Тримайте розбійника!

Два воїни зі списами враз вирости за спиною Дісмаса. А він і не думав утікати...

Все, кінець! Його засудили до страти. Страшна смерть на хресті...

Та не смерть лякала Дісмаса, а те, що він так і не зрозумів свого покликання. Він вірив, що головне в його житті так ще і не відбулося. Він вірив і чекав тієї хвилини, і навіть, коли його розпинали на хресті, і тоді вірив.

Неймовірно страждаючи від ран на руках і ногах, Дісмас відкрив очі і побачив Людину в терновому вінку, яка двигала важкий хрест. Дісмас пригадав свої сни і зрозумів, що те головне в його житті – зараз ось тут і відбудеться, і аж тепер усвідомив свою сутність та призначення. Перемагаючи біль, промовив:

- Згадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!

А у відповідь пролунало те, на що людина сподівається впродовж усього життя, те, що вона хоче почути, переступивши страшну межу смерті, те, що не можуть дати всі багатства світу, вся земна влада:

- Нині будеш зі мною в Раю!

Марія МУДРИК, м. Червоноград